

Тъзи именно случайность имаше прѣдъ видъ генералъ Радецки, когато още на 25-то число пригответи една бригада отъ 14-та дивизия за фронтална атака, ако послѣдната стане неизбежна. На началника на Шипченската отбрана бѣше добръ извѣстна силата и недостъпността на неприятелската позиция и трудността да се атакува отъ фронта. Къмъ описиваемото врѣмя турцитѣ бѣха довели отбранителната сила на позицията си до едно висше съвършенство. Освѣнъ това Шипченскитѣ върхове бѣха покрити съ дълбокъ около 2 аршина ледялясалъ снѣгъ, който правеше немислимо едно колко годѣ стройно движение. При все това обстоятелствата изискваха, ако потребва да се направи още едно почти пчеловѣческо усилие и да се атакува. Малко, и твърдѣ малко, шанси за успѣхъ имаше подобна атака, *но тя трѣбваше да се предприеме въ имет на взаимната поддръжка*, и генералъ Радецки не се спрѣ прѣдъ трудноститѣ. Ако нemoжаха да се достигнатъ нѣкой непосредствени и съществени резултати, тѣзи атака щѣше да се прѣвърне поне въ рѣшителна демонстрация, и по този начинъ да прикове частъ отъ силитѣ на Весселъ паша на Балкана.

До 26-то число сутрента работата, повидимому, вървеше добре. Отъ обходнитѣ колони се получаваха донесения, които даваха основание да се върва, че макаръ и съ голѣми трудности, но тѣ ще слѣзатъ едновременно и ще се съберътъ къмъ мръкване на този день въ Иметли и Гузово, и слѣдователно ще атакуватъ съгласно. Отъ главната квартира отъ друга страна се съобщаваше, че генералъ Гурко е прѣминалъ Балкана около Арабаконакъ и че на 2-ий той заелъ Златица. Извѣстияше се също, че генералъ Карцевъ съ частитѣ отъ 3-тия дивизия и значително число кавалерия е тръгналъ прѣзъ Троянския проходъ, и че щѣлъ да се спуствне въ Карлово на 21—22 число. Слѣдъ това той трѣбвало да настѣпи прѣзъ Калоферъ за да поддръжа генералъ